

РЕШЕНИЕ

№ 37616

гр. София, 14.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **7319** по описа за **2025** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Директор Национално ТОЛ Управление срещу Решение № 418/03.02.2025 година, постановено по н.а. х.дело № 14766/2024 година по описа на СРС, 110 състав отменящо Наказателно постановление № BG04032024/5800/P8-210/26.08.2024 година, издадено от Директор Национално ТОЛ Управление, с което последният на основание чл.179,ал.3 във връзка с чл.139,ал.7 от ЗДВП наложил на Н. Г. Д. административно наказание-глоба в размер на 1800 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че СРС неправилно е приел, че е ангажирана административно-наказателната отговорност на ответника по касация без да има основание за това, като такава санкция е била предвидена за собственика на ППС и неправилно е отменил Наказателното постановление поради липса на субект на нарушението и от там противното на събраните доказателства е приел, че не е следвало да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на ответника по касация. Иска се отмяна на Решението и потвърждавана на Наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът– Директор Национално ТОЛ Управление редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация- Н. Г. Д. редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща

представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмено становище, в което се навеждат доводи за неоснователност на касационната жалба и се претендират направените по делото разноски.

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор П., който намира касационната жалба за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От доказателствата по делото е установено, че на 12.02.2024 година в 08:49:39 часа, на Чепинци път №А-6, отсечка 60+705, засечен с терминално устройство 10192, в направление излизане от територията на Република България ответникът по касация, е управлявал ППС с рег. №Е 119 НА, вид: влекач, марка и модел МАН

ТГХ 18.440 4Х2 БЛС, с обща техническа допустима максимална маса на пътния състав над 3,5 тона по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП €3а констатираното нарушение от страна на ответника по касация е съставен АУАН за неизпълнение на задължение по чл.139, ал.7 от ЗДВП, с което виновно е осъществил състава на чл.179, ал.3а от ЗДВП като е установено управляваното от ответника по касация ППС попада в категорията ППС, за което е дължима, но не е заплатена таксата по чл.10, ал.1, т.2 от ЗП, тъй като на 12.02.2024 г., в 08:49:32 часа, на Чепинци път №а-6, отсечка 60+705, е засечено с контролно устройство с идентификатор №10192 /АПИ/, а от писмените обяснения, ответникът по касация е посочил, че на 12.02.2024 година е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС]. АУАН е връчен на ответника по касация и подписан от него с възражение, че е с машинка, а въз основа на АУАН на 26.08.2024 година е издадено Наказателно постановление, с което на основание чл.179, ал. 3а, във вр. с чл.139, ал.7 от ЗДВП е ангажирана административно-наказателната отговорност на ответника по касация и му е наложена глоба в размер на 1800 лева за нарушение на чл.179, ал.3а от ЗДВП.

Правилен е изводът на СРС, че в хода на административнонаказателното производство не е установено водачът да не е изпълнил съответни задължения за установяване на изминатото разстояние, както и да е нямал закупена маршрутна карта за категорията на превозното средство, а напротив заплатената ТОЛ такса е по-малка от дължимата, като от доказателствата по делото е видно, че към момента на извършеното нарушение за управляваното от ответника по касация ППС не е била заплатена дължимата ТОЛ такса в пълен размер.

По силата на чл.139, ал.7 от ЗДВП водачът на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. По аргумент от чл.10, ал.1, т.2 от ЗДВП за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние, - такса за изминато разстояние - тол такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3; заплащането на тол таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите

такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък в редакцията, действаща към момента на извършване на нарушението – 12.02.2024 година.

Легално определение на понятието „Тол такса“ е дадено в чл. 2 т. 7 от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури - „ТОЛ такса“ означава определена сума, която се заплаща във връзка с превозно средство, въз основа на изминатото разстояние по дадена инфраструктура и в зависимост от типа превозно средство, заплащането на която дава право на същото превозното средство да използва инфраструктурата“.

От анализа е видно, че дължимите суми се определят според няколко отделни обстоятелства свързани с характеристиките и на превозното средство, и на пътния участък. Съгласно чл. Член 9а от посочената Директива 1999/62/ЕО – „Държавите-членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива. Те предприемат всички необходими мерки, за да гарантират изпълнението на тези национални разпоредби. Установените наказания трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи“.

Приложената в настоящия случай санкционна разпоредба на чл. 179, ал. 3а ЗДВП предвижда налагането на глоба в абсолютно определен размер от 1800 лева. Макар и Държавите-членки да са компетентни да изберат санкциите, с които ще контролират спазването на установените правила и ще стимулират своевременно изпълнение от страна на водачите, то всяка една държава членка е длъжна да упражнява своята компетентност при съблюдаване на правото на Съюза, както и на неговите общи принципи. В случай на несъвместимост, дори и косвена такава, между национална правна норма и основните принципи на ПЕС, то вътрешната правна норма следва да остане неприложена, поради действието на принципа на примат /решение от 09 март 1978 г., Simmenthal SA, 106/77, ECLI:EU:C:1978:49, т. 21-24 от цитираната практика/.

Размерът на санкциите следва да бъде съответен на нарушението и да бъде пропорционален на преследваната цел, а при избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко ограничителната /решение от 19 октомври 2016, EL-EM-2001, C-501/14, EU:C:2016:777, т. 39 и цитираната съдебна практика/. От това следва, че принципът на пропорционалност изисква, от една страна, наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, и от друга страна, при определянето на наказанието и на размера на имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая /решение от 4 октомври 2018 г., Doel Uvoz-Izvoz Skorje Link Logistic N&N, C-384/17, ECLI:EU:C:2018:810, т. 45/.

Абсолютната липса на пропорционалност на преследваната от законодателя цел и липса на възможност за индивидуализиране на санкцията за всеки конкретен случай, съобразявайки неговите особености, изминато разстояние, дължима такса или други обстоятелства от техническо естество, дори прозира и в обстоятелство, че независимо от налагането на административното наказание, санкционираният правен субект дължи и заплащането на съответна такса по чл. 10б, ал. 5 от Закон за пътищата. Същата се изчислява като се приема, че съответното пътно превозно средство е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай собственикът или ползвателят заплаща максимална такса, определена в тарифата по чл. 10, ал. 6. Наложена на ответника по касация

глоба от 1800 лева е несъразмерна, налични данни за какво време и разстояние е използван републиканският за да бъде освободен от административнонаказателна отговорност на жалбоподателя е предложено да заплати компенсаторна такса в размер на 750,00 лева, чийто размер също е в абсолютна стойност и се определя според техническите характеристики на превозното средство. Налагането на глоби и имуществени санкции с фиксиран размер за всяко нарушение, без възможност да бъде преценявана тежестта на самото нарушение е в разрез с принципа на пропорционалност. В светлината на практиката на СЕС, на Решение от 22 март 2017 г., по съединени дела Euro-Team Kft. C -497/15, Spirbl-Gйр Kft. C-498/15, ECLI:EU:2017:229 , т. 50 от цитирана практика, изрично е изведено, че: „.....член 9а от Директива 1999/62 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в този член изискване за пропорционалност не допуска система от наказания като разглежданата в главното производство национална правна уредба, която предвижда налагането на фиксирана глоба за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им.“

Воден от изложените принципни постановки настоящият състав намира, че санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност, доколкото не позволява да се вземат предвид конкретни обстоятелства за всеки отделен случай, а размерът на санкцията надхвърля значително дължимите от собствениците/ползвателите на превозни средства такси. Санкциите следва да са ефективни, съразмерни и възпиращи, но и преценени през принципа на пропорционалност, а при липсата на съобразена с така посоченото санкция, с оглед предвиденото административно наказание в абсолютно определен/фиксиран размер, то санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3б ЗДвП следва да остане неприложена.

Посоченото се подкрепя от постановеното от Съда на ЕС Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. съгласно което: „ член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер. Ето защо, санкционната норма на чл. 179, ал. 3а ЗДвП, предвиждаща абсолютен размер на санкцията за водач на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по ЗП, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, а именно – глоба в размер на 1800 следва да остане неприложена.

Като е достигнал да краен извод в посока отмяна на Наказателното постановление макар и на друго основание, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила,.

В контекстна на изложеното настоящият съдебен състав намира предявената касационна жалба за неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

В полза на ответника по касация следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 500 лева- адвокатско възнаграждение за касационно производство.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 418/03.02.2025 година, постановено по н.а. х.дело № 14766/2024 година по описа на СРС, 110 състав.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НАЦИОНАЛНО ТОЛ УПРАВЛЕНИЕ ДА ЗАПЛАТИ НА Н. Г. Д. ОТ ГР. Б. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА- АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО, КАТО СЪЩАТА СЕЛДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА НАЦИОНАЛНО ТОЛ УПРАВЛЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2